

AI JUTJAT D'INSTRUCCIÓ DE BARCELONA
EN FUNCIONS DE GUÀRDIA D'INCIDÈNCIES

En/Na., Advocat/da Col·l. ICAB núm., amb domicili professional situat al carrer núm. planta de Barcelona, telf. i fax, mòbil, obrant en nom d'En/Na., amb DNI privat/da de llibertat a la comissaria de de Barcelona, davant el Jutjat compareixo i com millor procedeixi en Dret **DIC:**

Que per mitjà d'aquest escrit, insto el procediment de "**HABEAS CORPUS**" regulat a la **Llei Orgànica 6/1984, de 24 de maig**, atenent a què En/Na. es troba il·legalment privat de llibertat des de leshores del dia de la data en Dependències Policials de de Barcelona. La detenció és improcedent i ha de deixar-se sense efecte pels següents

MOTIUS:

PRIMER.- LEGITIMACIÓ.

Com és força sabut, malgrat que l'art. 3 de la Llei reguladora no ho contempli, des de les sentències del Tribunal Constitucional 172 i 173 de l'any 2008 està consagrada la legitimitat de la sol·licitud del "habeas corpus" per part de l'advocat, en qualitat de garant i defensor dels interessos legals i drets del seu client.

SEGON. - VULNERACIÓ DEL QUE ES DISPOSA A L'ARTICLE 520.2.d) DE LA LLECRIM.

La detenció del Sr./Sra. s'ha produït amb manifesta vulneració de les exigències legals contingudes en l'article 520 LIECrim., en concret, per haver-se vetat el dret a accedir als elements de les actuacions que siguin essencials per impugnar la

legalitat de la detenció (article 520.2.d) LIECrim.), regulació que obeeix a les exigències de la Directiva 2012/13.

En efecte, després d'haver estat detingut a les hores de la data d'avui, l'única informació que s'ha donat per part dels Mossos d'Esquadra/Polícia Nacional/Guàrdia Civil al detingut és que es troba sota custòdia per la seva presumpta participació en delictes de, amb una succinta relació de fets i simple indicació genèrica de les proves de què disposa el Cos policial per la imputació. La lectura de drets en relació a la informació dels elements essencials per impugnar la detenció és clarament deficient i insuficient, com ha posat en relleu aquest lletrat a l'empara de l'art. 520 de la LIECrim.

L'art. 520.2.d) LIECrim disposa que el detingut té *"dret a accedir als elements de les actuacions que siguin essencials per impugnar la legalitat de la detenció o privació de llibertat"*. Per la seva banda, la Directiva 2012/13 estableix (paràgraf 30 del preàmbul) que *"Els documents i, si escau, fotografies i enregistraments de so o de vídeo, que resultin fonamentals per impugnar de manera efectiva la legalitat de la detenció o privació de llibertat d'una persona sospitosa o acusada, d'acord amb la legislació nacional, s'han de posar a disposició d'aquesta o del seu advocat com a molt tard abans del moment en què una autoritat judicial competent hagi de decidir sobre la legalitat de la detenció o privació de llibertat de conformitat amb l'article 5, apartat 4, del CEDH, i en el moment oportú per a permetre l'exercici efectiu del dret a impugnar la legalitat de la detenció o privació de llibertat"*. Així mateix, aquesta Directiva disposa en el seu article 7 que *"Quan una persona sigui objecte de detenció o privació de llibertat en qualsevol fase del procés penal, els Estats membres han de garantir que es lliuri a la persona detinguda o al seu advocat aquells documents relacionats amb l'expedient específic que estiguin en poder de les autoritats competents i que resultin fonamentals per impugnar de manera efectiva, d'acord amb el que estableix la legislació nacional, la legalitat de la detenció o de la privació de llibertat"*.

En tot cas, és la categoria *"documents"* emprada per la Directiva la qual ha de servir per delimitar l'abast mínim de l'expressió *"elements"* utilitzada per la norma de transposició. I en aquest sentit, sembla que la mateixa es refereix a actuacions documentades que incorporin fonts de prova, a més dels documents que puguin qualificar-se així en sentit

estricte. Abast que es decanta del Preàmbul de la mateixa Directiva en el paràgraf 30 es precisa com contingut del dret específic d'accés, "*els documents i, si escau, fotografies i enregistraments de so o de vídeo*". Per aquest motiu la categoria "*elements de les actuacions*" emprada per la norma de transposició no pugui interpretar-se només com a documentació de les actuacions d'ordenació processal o preprocessal produïdes ni com a simples resums de les actuacions investigadores desenvolupades. Com a elements de les actuacions objecte del dret d'accés s'han de considerar aquells que incorporen elements indiciaris o fonts de prova sobre els quals se sosté la inculpació i la pròpia privació de llibertat sempre que resultin fonamentals per poder impugnar la detenció.

La referència a "*fonamentals*" que utilitza la Directiva resulta més àmplia que la d'essencials incorporada per la norma de transposició. Si bé les dues fórmules permeten excloure les actuacions investigadores fútils o a les fonts de prova que no aportin dades precises -com, per exemple, el contingut d'intervencions telefòniques en curs que no hagin llançat fins a aquest moment dades singularitzadores de participació criminal de la persona detinguda o que afecten altres investigats-, com a contingut del dret específic d'accés la categoria *documents fonamentals* abasta totes aquelles dades o fonts de prova que, incorporats a les actuacions, han servit per fundar la decisió privativa de llibertat mentre que la d'essencials suggereix una graduació reductora entre aquests.

En paraules de la STC, Sala Segona 13/2017, de 30 de gener, que precisament va concedir l'empara al recurrent a qui se li havia denegat l'accés a l'atestat: "*en el que aquí importa, la STC 61/2013, de 14 de març, FJ 5, recorda que si bé el dret de la Unió Europea no integra el cànon de constitucionalitat, tot i això "tant els tractats i acords internacionals, com el dret comunitari derivat poden constituir 'valuosos criteris hermenèutics del sentit i abast dels drets i llibertats que la Constitució reconeix', valor que s'atribueix amb fonament en l'art. 10.2 CE, segons el qual, i segons hem destacat en altres pronunciaments [...]; interpretació que no pot prescindir de la qual, al seu torn, porten a terme els òrgans de garantia establerts per aquests mateixos tractats i acords internacionals "(STC 116/2006, de 24 d'abril, FJ 5; o STC 198/2012, de 6 de novembre, FJ 9) ... "*

Per la seva banda, l'article 8 de la Directiva 2012/13 imposa l'obligació als Estats de garantir que la persona sospitosa o acusada o el seu advocat, tingui dret a impugnar, de conformitat amb els procediments previstos per la legislació nacional, el fet que les autoritats competents no li hagin proporcionat la informació de conformitat amb la mateixa directiva o s'hagin negat a fer-ho.

Això es tradueix en que la denegació del dret d'accés o l'accés incomplet o deficient a documents o elements de les actuacions que puguin resultar fonamentals per impugnar la detenció o la privació de llibertat si es produeix en fase pre-processal pot fundar una sol·licitud de Habeas Corpus en afectar una de les garanties del règim de detenció.

No n'hi ha prou amb informar al detingut succintament per la policia dels fets que se li atribueixen, la llei exigeix informar a aquest de les concretes circumstàncies fàctiques que integren els fets que han provocat la seva detenció i permetre l'accés a l'advocat als documents relacionats amb el expedient específic que estiguin en poder de les autoritats competents i que resultin fonamentals per impugnar de manera efectiva, d'acord amb el que estableix la legislació nacional, la legalitat de la detenció o de la privació de llibertat. Això és així perquè la finalitat d'aquesta informació no és altra que garantir l'efectiu exercici del dret de defensa per part del detingut, a través del seu advocat.

I això és així en qualsevol supòsit, ja que ni tan sols quan la causa està declarada secreta o s'ha acordat la incomunicació del detingut (vide art. 527 LECRIM), pot privar-se a aquest o al seu advocat de la informació necessària per impugnar la legalitat de la detenció, tal com s'ha sostingut, entre d'altres, en el recent Acte de data 9 de novembre de 2016 dictat pel Jutjat d'Instrucció 2 de Pamplona i als fonaments de dret ens remetem.

En efecte, diu l'art 527 de la LECrim .:

1. En els supòsits de l'article 509, el detingut o pres podrà ser privat dels següents drets si així ho justifiquen les circumstàncies del cas:

- a) Designar un advocat de la seva confiança.
- b) Comunicar-se amb totes o alguna de les persones amb les que tingui dret a fer-ho, excepte amb l'autoritat judicial, el Ministeri Fiscal i el metge forense.
- c) Entrevistar-se reservadament amb el seu advocat.
- d) Accedir ell o el seu advocat a les actuacions, **tret dels elements essencials per poder impugnar la legalitat de la detenció.**

2. La comunicació o restricció d'un altre dret de l'apartat anterior serà acordada per acte. (...)

Cal notar que l'art. 509 en relació al 527 va referit a la comunicació, que ni tan sols concorre. Però el tracte donat a la meva mandant, sense estar comunicat, és "anàleg".

En aquest sentit, l'Audiència Provincial de Madrid Secció 15a, Auto núm. 351/2016 de 12 abril en relació a l'article 7 de la Directiva afirma:

"És evident que el precepte que acaba de transcriure's estableix en el seu apartat 4 de la possibilitat d'excloure -per raons de risc per a la vida o drets fonamentals d'una persona, o d'interès públic, per perill de perjudici per a la investigació o de menyscabament greu de la seguretat nacional determinats materials de l'expedient del dret d'accés de les parts. Però també ho és que aquesta possibilitat no existeix, d'acord amb l'apartat 1, pel que fa als documents de l'expedient que resultin fonamentals per impugnar de manera efectiva la legalitat de la detenció o de la privació de llibertat.

El mateix cal dir, d'acord amb els preceptes anteriorment esmentats de la Llei d'enjudiciament criminal. En ells no hi ha limitacions legals per al detingut o pres o la seva defensa, pel que fa al dret accés a la documentació que resulti essencial per impugnar la legalitat de la detenció o privació de llibertat. Tant de la regulació legal, com del tenor de la Directiva que la inspira, es desprèn clarament que no n'hi ha prou amb una simple informació verbal, com s'argumenta en l'acte apel·lat. Així s'entén també en l'exposició de motius de la Llei Orgànica 5/2015, segons la qual: "Especial menció mereix el dret d'accés a l'expedient. Quan es tracta d'imputats, s'ha considerat convenient la seva incorporació a l'article 118 de la Llei d'enjudiciament criminal i en

el seu article 302 s'han recollit les excepcions a aquest dret. Com s'ha anticipat, en els casos del detingut o privat de llibertat, el dret d'accés s'ha recollit en l'article 520 de la Llei d'enjudiciament criminal i el seu abast es limita, per exigència de la normativa europea, a aquells elements de les actuacions que siguin essencials per impugnar la legalitat de la detenció o privació de llibertat. es tracta dóna proporcionar, amb anterioritat a la interposició del recurs, únicament aquella informació que sigui fonamental perquè sigui possible valorar la legalitat de la detenció o privació de llibertat ".

*En conseqüència, cal estimar el motiu: **la manca de lliurament a l'ara recurrent o la seva defensa dels documents que es troben en la causa necessaris per impugnar la privació de llibertat incompleix les disposicions legals abans citades i li genera una indefensió, a l'impedir articular la seva impugnació amb una informació suficient i minvar el seu potencial eficàcia ".***

En el mateix sentit s'ha pronunciat la recent STC, Sala Segona 13/2017, de 30 de gener, que va concedir l'empara al recurrent a qui se li havia denegat l'accés a l'atestat, en paraules d'aquesta Sentència del Tribunal Constitucional:

"Assegut tot el que s'ha exposat anteriorment, ens trobem ja en condicions d'enjudiciar la validesa de l'Acte impugnat en aquest recurs. Abans de res, ha de concedir-se la raó a l'argumentat en ell per desestimar la queixa de desconeixement pels recurrents, almenys, de la menció dels delictes pels quals havien estat detinguts. Tots dos, voluntàriament, van signar les actes de declaració en què es va fer constar que els va ser informat el motiu de la seva detenció i no es va formular per la seva banda cap objecció a aquest punt.

No passa el mateix, però, amb la justificació que ofereix la resolució judicial, de la negativa del funcionari instructor, de lliurar l'expedient a l'advocat designat per a que els assistís. L'Acte es limita a assenyalar que l'accés a l'expedient no era possible perquè l'Equip de Policia Judicial es trobava "practicant diligències, sense haver pogut finalitzar", fins al punt d'afegir que "no existeix, com a tal, dit expedient, ja que els

agents es troben practicant diligències i confeccionant l'atestat ", de manera que no resulta d'aplicació l'art. 7 de la Directiva invocada.

Doncs bé, la pròpia lògica dels fets narrats en l'atestat policial desvirtuen aquesta afirmació: si la detenció es va desencadenar a resultes d'un operatiu policial contra persones assenyalades per la comissió de diversos delictes en diverses localitats, com posa en evidència el ministeri fiscal en el seu escrit d'al·legacions, almenys havien d'existir sota algun suport (paper o informàtic) les denúncies d'aquests delictes, així com la documentació dels registres efectuats a detenir-los, el lliurament, precisa el fiscal, "no sembla problemàtica per comportar una amenaça per la vida o drets fonamentals d'una altra persona i que hagués estat aconsellable no lliurar per raons d'interès públic ".

No hi havia motiu justificat en la Directiva 2012/13 / UE per dilatar aquesta entrega: aquest retard només es contempla per l'apartat núm. 3 de l'art. 7, fins al moment anterior en què es presenta l'acusació davant del tribunal, quan es tracta del dret d'accés per a la defensa davant l'òrgan judicial. Però com bé precisa dit apartat, això procedeix: "Sense perjudici del que disposa l'apartat 1". És a dir, sense perjudici que en els casos de detenció o privació de llibertat de l'apartat 1, l'accés dels elements fonamentals per impugnar la mesura, en aquest cas la detenció no admet dilacions. En concret, en aquest cas, per poder ser consultats amb temps suficient per poder assessorar l'advocat als detinguts, abans de la seva interrogatori.

La negativa sense cap justificació de l'Instructor al lliurament del material de què ja disposava, va comportar així la vulneració del dret a l'assistència de lletrat (art. 17.3 CE), el qual inclou en el seu contingut el dret del detingut i el seu lletrat a accedir als elements fonamentals (llavors, art. 7.1 de la Directiva 2012/13 / UE) per impugnar la seva situació privativa de llibertat. Al desestimar posteriorment la sol·licitud d'habeas corpus dels recurrents, malgrat partir de la premissa correcta de l'aplicació directa de la Directiva tantes vegades citada, l'Acte de 13 de juliol de 2014 va deixar de reparar la lesió d'aquell dret fonamental ".

Per tot això,

AI JUTJAT SOL·LICITO que, tenint per presentat aquest escrit se serveixi a admetre a tràmit i, tenint per instat el present procediment d'"habeas corpus", dicti interlocutòria que acordi la incoació del procediment i la posada a la seva disposició del privat de llibertat, perquè a continuació, després de la tramitació legal pertinent, així mateix acordi la immediata posada en llibertat de En./Na

Barcelona, a de 2017.

Signat En/Na.....

Col·l. Icab núm.